

i Reglen angerløs. Dette er en Regel, der i den udstrakte Skikkelse, hvori den her er givet, paa ingen Maade gjælder i den borgerlige Ret, og der kunde maasse være Grund til at betvivle, om det er fuldstændig rigtigt, naar man ser det fra et borgerligt Standpunkt. Overvejer man imidlertid, at den militære Tjenestes Lødværk af høiere Hensyn netop i høj Grad udkræver Subordination og ubetinget Olydigheid, tror jeg, man vel vil kunne forstaa, at Reglen paa ingen Maade gaar for vidt, men tværtimod maa gives i den Skikkelse og Udstrækning, hvori den her er givet. En anden Undtagelse fra, hvad der gjælder i de almindelige borgerlige Love, er Reglen i § 55, som lyder: „Ved Overtrædelse af Tjenestpligter kan den Skyldiges Drukkenskab, selv om den har naaet den højeste Grad, ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestemte Straf“. Ogsaa denne Regel kan fra et mere borgerligt Standpunkt synes at være altfor streng. Tager man imidlertid den gamle — jeg kan gjerne sige berøgtede — 38te Krigsartikel og anstiller man, ihukommende hvor streng den giver sine Regler, en Sammenligning, idet man derhos tager under Overveelse, at Reglen om disse Forbrydelses Straf indskrænkes til, at gjælde Tjenesteforsøelser, og — hvad der er udtalt i Motiverne — det kun er den selvforskyldte Drukkenskab, hvorom der er Tale, at Reglen altsaa ikke gjælder, naar det er uden Vedkommendes egen Brode, man er bleven beruset, saa tror jeg ikke, at man vil finde, at man paa dette Punkt har sat Lovforordningen for streng. Der er endnu en Hovedafvigelse fra den borgerlige Lovgivning, som jeg her skal nævne, nemlig § 65, der lyder saaledes: „Naar i Felten, i belejret Fæstning eller paa Flaade eller Eskadre, der i Krigstid er paa Togt, Romning, grov Ulydigheid, Plyndring, ulovlig Omgang med Fjenden eller andre grove, for Krigsforetagenderne farlige Forbrydelse, for hvilke dog ikke Livsstraf, i alt Fald ikke ubetinget, er bestemt, tage saaledes Overhaand, at farlige Følger for Fæstningens, den militære Afdelings, Flaadens eller Eskadrens Sikkerhed eller i Dvirgt for Krigsforetagender øiensynlig maa befrygtes af dem, hvis de ikke hurtig dæmpes, og de i Loven foreskrevne Straffe befindes utilstrækkelige dertil, kan for dem paa-

lydes Livsstraf af den Høistbefalende i en Fæstning, for et Armeekorps, en Flaade eller en Eskadre“. Forstandigheden af den Regel, som er givet her, tror jeg neppe, man vil bestride. Det er en Udvidelse af Begrebet Nødstilstand i et Omfang, og under Virkninger, som ere udsendte i den borgerlige Ret. Jeg vil altsaa gjentage, at det viser sig gennem hele Kapitel 3, hvorledes man har forsøgt at bringe Overensstemmelse mellem den særlige militære og den borgerlige Straffelovgivning tilveie, alt dog indenfor den Begrænsning, Militæretatens særlige Lødværk udkræver. Den samme Tendents viser sig i Dvirgt ogsaa, hvad Straffen angaar, idet adskillige Straffe, som tidligere fandtes i Militæretaten alene, ere bleve affastede, f. Ex. Rottingslag og Krumslutning; og paa den anden Side er der Straffearter, som man tidligere havde i Civiletaten, men ikke i Militæretaten, og som efter min Mening meget ofte have været savnede, hvilke nu foreslaas anvendte for Krigsmagten. Dette gjælder saaledes om Bødestrafpen, til en vis Grad i alt Fald. I Følge § 202 kan denne Straf anvendes som abstrækt Straffemiddel. Noget Eignende kan siges om Straffen af offentligt Arbejde, der tidligere kun kunde anvendes, naar den vilde stige saa høit som til 3 Aar, medens den nu foreslaas anvendelig ligesom i Civiletaten ogsaa for et Tidsrum af indtil 8 Maanedes.

Det ses dernæst, at Straffeloven indenfor den Ramme, jeg har tilladt mig at nævne, er beregnet paa at omfatte Hær og Flaade. Jeg tror, at dette er en Fordel ved Straffelovudkastet. Jeg anser det derfor for et Fremstridt, at det er blevet saaledes, men jeg er paa ingen Maade blind for, at i Flaadens Lødværk med Hensyn til Straffen i flere Henseender stilles andre Krav, end Hærens Lødværk stille. Jeg er heller ikke blind for, at Lovudkastet som Følge af, at man har optaget Bestemmelser for Flaaden deri, er bleven noget vidtløftigere, og at der derved er kommet yderligere Anomalier ind i Lovforordningen, end der ellers vilde være kommet; men desuagtet tror jeg, at det fortjener al Paaskjønnelse, at Lovudkastet omfatter begge Stater, navnlig naar man har været i Stand til at løse Opgaven